

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència de 26 de maig de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima, per unanimitat, pràcticament la totalitat del recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari VOX del Congrés dels Diputats contra el Reial decret llei 32/2021, de 28 de desembre, de mesures urgents per a la reforma laboral, la **garantia de l'estabilitat de l'ocupació i la transformació del mercat de treball**.

Aquesta sentència, per unanimitat, desestima pràcticament i en essència —excepte la seva disposició addicional segona i la seva disposició final cinquena— el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari de VOX presentat contra el Reial decret llei 32/2021, de 28 de desembre, de mesures urgents per a la reforma laboral, l'estabilitat de l'ocupació i la transformació del mercat de treball.

El recurs d'inconstitucionalitat es va dirigir contra la totalitat del mencionat Reial decret llei 32/2021, de 28 de desembre, al·legant:

- D'una banda, que no concorrien les circumstàncies especials d'«extraordinària i urgent necessitat», circumstància que exigeix expressament l'article 86 de la Constitució espanyola per poder utilitzar aquest instrument normatiu de caràcter extraordinari.
- D'altra banda, mantenia que el Reial decret llei impugnat superava els límits materials de la normativa d'urgència, atès que el seu contingut afectava el dret al treball i el dret a la negociació col·lectiva.
- Finalment, també al·legaven que s'havia infringit el procediment de convalidació d'aquell, en no permetre a un diputat del grup parlamentari Popular, que exercia el seu dret a vot per via telemàtica, modificar el sentit del seu vot, quan era clar i evident que s'havia produït simplement un error material en la votació.

El Ple del Tribunal Constitucional va desestimar aquestes al·legacions sobre la base dels següents arguments jurídics:

- D'una banda, pel que fa a la qüestió que el Reial decret llei recorregut s'havia dictat sense la concurrència dels requisits essencials i preceptius d'«extraordinària i urgent necessitat», la sentència estima que el Govern va justificar de manera explícita quin era el títol jurídic habilitant que donava suport a l'aprovació del Reial decret llei 32/2021, de 28 de desembre, en concloure que l'aprovació derivava de la necessitat d'aprovar una sèrie de mesures de caràcter urgent i estructural en el marc del mercat de treball com a conseqüència d'una situació extraordinària provocada per la pandèmia de la COVID-19.
- D'altra banda, en relació amb l'al·legació que el Reial decret llei vulnerava els límits materials previstos a la Constitució per poder utilitzar la legislació d'urgència, atès que aquesta no pot afectar els drets i llibertats regulats al Títol I de la Carta magna, la sentència conclou que la regulació del Reial decret llei recorregut no afecta el dret al treball regulat a l'article 35.1 de la Constitució espanyola i el dret a la negociació col·lectiva regulat a l'article 37.1 (ambdós invocats per la part recurrent) en el seu contingut essencial.

Específicament, el Tribunal Constitucional afirma que les mesures contingudes en el Reial decret llei recorregut relatives a les diferents modalitats de contractació, a la generalització del contracte laboral indefinit limitant-ne la temporalitat, a la prioritat aplicativa dels convenis col·lectius o a la vigència d'aquests no afecten els elements essencials del dret al treball ni del dret a la negociació col·lectiva, ni estableixen un règim especial d'aquests drets.

- En relació amb l'al·legació que s'havia vulnerat el procediment de convalidació del mateix, com a conseqüència d'un error en la votació d'un diputat del grup parlamentari Popular, el Tribunal Constitucional estima que la Presidència del Congrés no estava obligada a permetre la rectificació del sentit del vot del diputat que havia votat telemàticament, tal com ja es va manifestar en sentències anteriors, concretament la STC 114/2024, d'11 de setembre, la STC 129/2024, de 22 d'octubre, la STC 137/2024 i la STC 138/2024, ambdues de 6 de novembre, entenent que no es va produir cap vici en el procediment de convalidació.

No obstant això, la sentència declara la inconstitucionalitat i, en conseqüència, la nul·litat de ple dret de la disposició addicional segona i la disposició final cinquena del Reial decret llei recorregut, normes alienes al contingut global del mateix, ja que el mandat al Govern perquè procedeixi a la convocatòria del diàleg social per definir l'estatut dels becaris i becàries i a una anàlisi de la normativa de seguretat social aplicable a les persones menors no justifica les circumstàncies d'«urgència i extraordinària necessitat», que, com s'ha indicat anteriorment, són requisits indispensables i preceptius per dictar un reial decret llei.

2. Sentència de 27 de maig de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima, per unanimitat, la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya referent als articles 6.4 i 9.4 de la **Llei del Parlament de Catalunya 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per fer front a l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica**.

Els articles que són objecte de la qüestió d'inconstitucionalitat estableixen expressament:

- L'article 6.4 de la Llei 24/2015, de 29 de juliol:

«Perquè s'apliqui el principi de precaució establert a l'apartat 2, quan l'empresa subministradora hagi de realitzar un tall de subministrament ha de sol·licitar prèviament un informe als serveis socials municipals per determinar si la persona o la unitat familiar es troba en alguna de les situacions de risc d'exclusió residencial determinades a l'article 5.1. En el supòsit que es compleixin aquests requisits, s'han de garantir els subministraments bàsics d'acord amb el que estableix l'apartat 1 i s'han d'aplicar les ajudes establertes a l'apartat 3 per no generar cap deute a la persona o unitat familiar».

- L'article 9.4 de la Llei 24/2015, de 29 de juliol:

«La sol·licitud d'un informe als serveis socials per determinar si una unitat familiar es troba en alguna de les situacions de risc d'exclusió residencial a què es refereix l'article 5.1 obliga l'Administració a emetre un informe en un termini de 15 dies. Si transcorre aquest termini i no s'ha emès l'informe, s'entén que la unitat familiar es troba en situació de risc d'exclusió residencial».

La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Catalunya va considerar que els esmentats preceptes eren inconstitucionals en la mesura que impedeixen que, un cop transcorregut el termini de 15 dies sense que s'hagi emès un informe en què es determini si la persona o unitat familiar es troba en una situació de risc d'exclusió residencial, l'empresa subministradora pugui procedir al tall del subministrament elèctric i, amb això, contravé el que disposen les normes estatals relatives a l'establiment d'accés i supervisió del subministrament energètic.

El Tribunal Constitucional destaca que l'Estat, en l'exercici de les seves competències sobre la regulació del sector energètic i de la planificació general de l'economia, havia aprovat prèviament una sèrie de normes amb la finalitat de protegir aquelles persones o unitats familiars denominades consumidors vulnerables, regulant també la possibilitat de suspendre el subministrament d'energia elèctrica.

De fet, aquesta qüestió ja havia estat tractada anteriorment en les STC 62/2016, STC 54/2018 i STC 80/2018, en les quals es va determinar la doctrina que l'Estat està habilitat per establir un règim homogeni que assegurí un tractament comú en tot el territori espanyol, tant pel que fa a les conseqüències derivades de l'impagament del subministrament de llum i gas, com a la manera de protegir les persones vulnerables (anomenats consumidors vulnerables).

Per tant, la qüestió d'inconstitucionalitat planteja si els preceptes esmentats poden resultar contraris al que disposa la regulació estatal vigent, en la mesura que aquesta configura un règim propi i complet de protecció dels consumidors vulnerables que no contempla limitacions ni excepcions al possible tall del subministrament de llum i gas per impagament del servei en els termes previstos per la normativa autonòmica.

Per tot això, la sentència conclou que els articles 6.4 i 9.4 de la Llei del Parlament de Catalunya 24/2015, de 29 de juliol, contradiuen la regulació estatal referida al règim i a les condicions en què poden ser suspesos els subministraments de llum i gas per impagament, en garantia del dret dels consumidors vulnerables, per la qual cosa declara la seva inconstitucionalitat i, en conseqüència, la nul·litat de ple dret, ja que envaeixen la competència de l'Estat i infringeixen el règim constitucional de distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, i, per tant, han vulnerat l'article 149.1.13 i l'article 149.1.25 de la Constitució espanyola.

3. Sentència de 29 de maig de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la **Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge**.

El Ple del Tribunal Constitucional desestima íntegrament i per majoria el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge, d'acord amb els fonaments jurídics següents:

- En primer lloc, el Tribunal Constitucional recorda que ja ha dictat anteriorment cinc sentències sobre la Llei 12/2023, de 24 de maig, del dret a l'habitatge, i s'hi remet, per la qual cosa en aquesta sentència es limita a analitzar les al·legacions presentades pel Parlament de Catalunya que no van ser objecte d'impugnació en les sentències anteriors.

En relació amb l'al·legació referida a l'apartat 2 de l'article 2 de la Llei impugnada, en què s'enumeren les finalitats comunes de les accions de les administracions públiques en matèria d'habitatge, la sentència manté que la majoria d'aquests apartats estan en íntima relació amb l'exercici i gaudi del dret de propietat privada a un habitatge (article 33 CE) i el dret a un habitatge digne (article 47 CE), per la

qual cosa s'inclouen en la competència estatal per a la «regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici de drets i en el compliment de les obligacions», reconeguda a l'article 149.1.1 de la Constitució espanyola.

Així mateix, la resta dels apartats de l'article 2.2 de la Llei recorreguda s'emmarquen dins la competència estatal sobre «les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica» (article 149.1.13 de la Constitució espanyola), ja que recullen directrius dirigides a la coordinació i dinamització de polítiques que incideixen en el mercat de l'habitatge.

En el mateix sentit, la sentència considera que l'article 2.2 de la Llei 12/2023, de 24 de maig, no vulnera les competències autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya en matèria d'habitatge, ja que es limita a establir un marc programàtic respectuós amb aquestes competències, en tant que no esgota totalment la regulació de la matèria ni impedeix que el legislador autonòmic pugui establir altres finalitats addicionals i concurrents com a mesures per configurar les seves polítiques sobre el dret a l'habitatge.

- En segon lloc, desestima la impugnació dels apartats 2, 3 i 4 de l'article 15 de la Llei 12/2023, de 24 de maig, que té per objecte regular les actuacions d'urbanització i els usos del sòl urbanitzat en entorns residencials, en considerar que aquests preceptes s'emmarquen dins la competència estatal recollida a l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola, atès que contenen directrius d'ordenació de naturalesa econòmica que incideixen en l'àmbit urbanístic, però deixen un ampli marge d'actuació al legislador autonòmic perquè, dins de l'exercici de les seves competències, pugui precisar i concretar els criteris establerts en la legislació estatal dins la seva normativa urbanística.
- En tercer lloc, també desestima l'al·legació respecte de l'article 17, apartats 1, 2 i 3 de la Llei recorreguda, que té per finalitat regular la figura de l'anomenada «habitatge assequible incentivat».

La sentència considera que aquesta nova figura té per objecte l'increment del parc d'habitatges disponibles i assequibles per pal·liar el dèficit existent, i es tracta d'una mesura de naturalesa econòmica, el desenvolupament i impuls de la qual correspon a les comunitats autònomes amb competències en matèria d'habitatge.

Afegeix que l'article 17.1, 2 i 3 de la citada Llei estatal és respectuós amb el legislador autonòmic, ja que és a aquest a qui correspon la determinació, concreció i desenvolupament de la figura de «l'habitatge assequible incentivat».

- En quart lloc, desestima les al·legacions referides a l'apartat 1 de l'article 18, relatiu a la declaració de «zones de mercat residencial tensionat», en considerar que està emparat en la competència estatal de l'article 149.1.1 de la Constitució espanyola, tal com es va posar de manifest en la STC 79/2024, que va declarar la constitucionalitat d'aquest precepte.
- En cinquè lloc, també declara constitucional l'apartat 2 de l'article 27 de la Llei 12/2023, de 24 de maig, que habilita les comunitats autònomes a destinar les quantitats dipositades en els registres autonòmics en concepte de fiances dels contractes de lloguer al finançament de determinades finalitats relacionades amb la política d'habitatge.

La sentència considera que no és una obligació, sinó una potestat que poden — o no— exercir les comunitats autònomes; es tracta simplement d'una directriu econòmica d'ordenació del sector de l'habitatge que s'integra dins la competència estatal de l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola.

- Finalment, també desestima i declara constitucionals els apartats 1 i 2 de la disposició transitòria segona de la Llei estatal recorreguda i, en aquest sentit, assenyala:
 - En relació amb l'apartat primer, que regula el percentatge mínim d'habitatge social que s'ha d'assolir en el termini de 20 anys, no constitueix una obligació, ja que només entraria en joc en el cas que, en el termini d'1 any des de l'entrada en vigor de la Llei 12/2023, les diferents comunitats autònomes no estableixin els seus propis marcs temporals i objectius específics. En tractar-se d'una directriu d'ordenació del sector de l'habitatge, té el seu emparament constitucional en la competència estatal de l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola, amb respecte ple a les competències autonòmiques en matèria d'habitatge, ja que correspon a les comunitats autònomes fixar en primer lloc els seus compromisos en aquesta matèria.

No es tracta d'una norma supletòria, ja que no és una normativa dictada a falta de normativa autonòmica, sinó que es dicta per fer front a la inactivitat de les comunitats autònomes en el compliment de les obligacions de desenvolupament de la legislació bàsica estatal.

- En relació amb l'apartat segon de la disposició transitòria segona de la Llei 12/2023, que obliga les administracions competents a determinar les quantitats invertides i l'evolució de l'assoliment dels objectius del parc d'habitatge destinat a polítiques socials, la sentència entén que es tracta

d'una obligació que s'imposa a les comunitats autònomes per assegurar el compliment dels objectius establerts en la legislació estatal.

Es tracta d'una mesura complementària de l'article 27 i de l'apartat primer de la disposició transitòria segona que té el seu emparament en l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola.

Com s'ha indicat anteriorment, aquesta sentència va ser aprovada per majoria, no per unanimitat, i hi van formular vots particulars la magistrada Concepción Espejel Jorquera i els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, César Tolosa Tribiño i José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 541/2026](#), de 29 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es declara procedent el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'advocat de la Generalitat de Catalunya contra la interlocutòria dictada per la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 8 de març de 2023, confirmada per interlocutòria de 18 d'abril de 2023, recaigudes en la peça d'execució de la sentència 68/2022, de 17 de gener, que es casa i anul·la per no ajustar-se a dret, i es fixa la doctrina jurisprudencial relativa al fet que l'abonament d'una part del **finançament de les places de les guarderies municipals per part de la Generalitat de Catalunya** s'ha d'efectuar de manera que l'import total del cost d'aquestes places en tots els municipis de Catalunya s'hagi de satisfer en el termini de 10 anys, mitjançant la creació d'un fons específic, conforme a un calendari de pagament, sense que es pugui aplicar de forma desagregada o asistemàtica, d'acord amb el que disposa l'apartat 3 de la disposició addicional trentena de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya, segons la redacció donada per l'article 172.3 de la Llei 5/2020, de 29 d'abril.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem declara: d'una banda, que procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'advocat de la Generalitat de Catalunya contra la interlocutòria de 8 de març de 2023, dictada per la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i confirmada en reposició per interlocutòria de 18 d'abril de 2023, ambdues recaigudes en la peça d'execució de la sentència 68/2022, de 17 de gener, que es casen i anul·len per no ser conformes a dret; i, d'altra banda, desestima la petició d'execució de sentència

formulada per la representació processal de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès consistent a requerir la Generalitat perquè satisfaci immediatament i en un sol pagament la quantitat líquida de 887.400 euros.

Així mateix, resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu en el sentit que l'apartat 3 de la disposició addicional trentena de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya, en la redacció introduïda per l'article 172.3 de la Llei 5/2020, de 29 d'abril, estableix que l'import total de la finançament del cost de les places de guarderia de tots els municipis de Catalunya s'ha de satisfer en el termini de deu anys, mitjançant la creació d'un fons específic i conforme a un calendari de pagaments, i que aquest règim forma part del sistema legal d'ajuts i no pot aplicar-se de manera desagregada o asistemàtica, sense que això suposi cap alteració del règim d'execució de sentències previst a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- En data 6 de juliol de 2022, la representació processal de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès va sol·licitar l'execució de la sentència 68/2022, de 17 de gener, i, en virtut d'aquesta, va demanar que la Generalitat de Catalunya abonés en un sol pagament i de manera immediata la quantitat de 887.400 euros en concepte de finançament parcial dels costos de les places de guarderies municipals.
- Mitjançant interlocutòria de 8 de març de 2023, confirmada en reposició per interlocutòria de 18 d'abril de 2023, la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va estimar la sol·licitud i va requerir la Generalitat perquè efectués el pagament immediat i íntegre de la quantitat esmentada.
- Contra aquestes interlocutòries, l'advocat de la Generalitat de Catalunya va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 24 de gener de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu.
 - Declarar que la qüestió que planteja consisteix a determinar:

«Si en els supòsits en què s'ha dictat sentència condemnatòria sobre el finançament de les guarderies municipals, la normativa legal pot establir

terminis de compliment diferents dels previstos a la legislació reguladora de l'execució de sentències, en particular els articles 106.1 i 3 de la LJCA».

- Fixar com a normes objecte d'interpretació els articles 103 i següents de la LJCA, la disposició addicional trentena de la Llei 12/2009 i l'article 149.1.6 de la Constitució espanyola.

La sentència, després d'analitzar les al·legacions i la normativa aplicable, estableix com a doctrina el següent:

«El règim de pagament previst a la disposició addicional trentena de la Llei 12/2009 forma part del sistema legal d'ajuts i permet el pagament en un termini de deu anys mitjançant un calendari establert, sense que això alteri el règim general d'execució de sentències».

En conseqüència, estima el recurs de cassació interposat per la Generalitat de Catalunya i anul·la les interlocutòries impugnades per no ajustar-se a dret.

5. [Sentència 568/2026](#), de 6 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana referent al **dret de la contractista a percebre una indemnització per la demora en l'inici de l'execució de les obres contractades per causa imputable a l'Administració**, sense que siguin aplicables els límits de l'article 239 de la LCSP, i amb el dret de la contractista a optar per resoldre el contracte o exigir-ne el compliment per aplicació de l'article 220 de la LCSP.

La Secció 4a de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va acordar: d'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil Obrascón Huarte Laín S.A. contra la sentència de 28 de novembre de 2023, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que casa i anul·la; i, d'altra banda, estima parcialment el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Gandia contra la sentència de 14 de febrer de 2023 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de València, així com l'adhesió a aquest recurs d'apel·lació per part de la representació processal de la citada mercantil, revocant parcialment aquesta sentència i reconeixent el dret de la societat Obrascón Huarte Laín S.A. a una indemnització de 341.720 euros més els interessos legalment meritats.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'Ajuntament de Gandia va adjudicar a la mercantil Obrascón Huarte Laín S.A. el contracte per a l'execució de les obres d'un pavelló cobert. Durant l'execució de les obres hi va haver diversos incompliments per part de l'Ajuntament, fet que no es discuteix en aquest procediment.

Tampoc no es discuteix que hi va haver demora en l'inici de l'execució de les obres per causa imputable a l'Ajuntament, ja que l'acta de replanteig es va signar el 17 d'octubre de 2014, quan s'hauria d'haver signat el juliol de 2014.

Aquí, l'objecte de discussió és si la demora en l'aprovació de l'acta de replanteig per causa imputable a l'Administració constitueix un dret indemnitzable d'acord amb la normativa sobre contractació pública.

- Com a conseqüència del retard en la signatura de l'acta de replanteig per causa imputable a l'Ajuntament, la representació de l'empresa adjudicatària va sol·licitar una indemnització.
- Aquesta sol·licitud va ser desestimada per l'Ajuntament, per la qual cosa la representació processal de l'empresa Obrascón Huarte Laín S.A. va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 6 de València, que, mitjançant sentència de data 14 de febrer de 2023, el va estimar.
- Davant aquesta sentència estimatòria, la representació processal de l'Ajuntament de Gandia va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que va estimar en sentència de 28 de novembre de 2023 el recurs d'apel·lació, revocant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de València per no ajustar-se a dret.
- Contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 28 de novembre de 2023, la representació processal de la mercantil Obrascón Huarte Laín S.A. va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 29 de gener de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a «reafirmar, reforçar, completar o, si escau, matisar la jurisprudència a fi de determinar si la suspensió de l'inici de les obres imputable a l'Administració genera el dret del contractista a ser indemnitzat pels danys i perjudicis efectivament patits».
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 214.2, 215 i 220.2 del Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic, sens perjudici que s'hagi d'estendre a altres si així ho exigís el debat final plantejat en el procediment (ex article 90.4 de la LJCA).

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts, especialment la relativa al fet que, d'acord amb el que disposa l'article 229 de la LCSP de 2011 (reproduït a l'actual article 237 de la LCSP de 2017), l'execució del contracte d'obres comença amb l'acta de comprovació de replanteig i que el termini per a la seva realització és de 15 dies des de la data de la signatura del contracte corresponent, i de reconèixer que aquesta qüestió ja va ser tractada a la sentència 777/2025 de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en la qual es va establir que la demora en l'inici de les obres per causa imputable a l'Administració equival a la suspensió de l'execució de les obres, resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que la recurrent té dret a ser indemnitzada per l'incompliment del termini per a l'aprovació de l'acta de replanteig, sense que a aquesta indemnització li sigui aplicable el límit màxim fixat a l'article 239 de la LCSP de 2011, no només perquè aquest límit regeix per als supòsits de resolució contractual, sinó també perquè es tracta materialment d'una penalitat que pressuposa que el contracte no ha arribat a executar-se.

En aquests casos, es deu a la demora en la signatura de l'acta de replanteig i, en conseqüència, el retard en l'inici de l'execució de les obres per causa imputable a l'Administració s'ha d'equiparar, als efectes de l'article 220 de la LCSP, amb la suspensió en l'execució de les obres per causa imputable a l'Administració i reconèixer el dret del contractista a ser indemnitzat pels danys i perjudicis efectivament produïts, més els interessos de demora.

No obstant això, també reconeix la sentència que seria d'aplicació supletòria l'article 1.124 del Codi civil i, per tant, el contractista pot optar entre exigir el compliment o la resolució de l'obligació, amb rescabament dels danys i abonament dels interessos en ambdós casos.

Per tot això, la sentència resol estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la societat Obrascón Huarte Lain S.A. contra la sentència de 28 de novembre de 2023 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que casa i anul·la, i reconeix el dret de la recurrent a percebre la quantitat de 341.720 euros més els interessos meritats en concepte d'indemnització pels danys i perjudicis efectivament patits com a conseqüència del retard en l'inici de l'execució de les obres, per demora en la signatura de l'acta de replanteig per causa imputable a l'Ajuntament de Gandia.

6. [Sentència 570/2026](#), de 6 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid i ratifica la doctrina jurisprudencial referent al fet que, quan **l'Administració actua al marge de la normativa contractual per**, no obstant això, **realitzar encàrrecs de subministraments i rebre'ls de conformitat**, no pot després pretendre quantificar-los basant-se en la legislació contractual, sinó que ho haurà de fer d'acord amb preus objectius de mercat i en funció de les proves existents en el procediment administratiu, i, evidentment, quan en fase jurisdiccional es qüestiona la quantia fixada per l'Administració, s'haurà de tenir en consideració la prova obrant en actuacions. La no apreciació d'aquesta prova suposa la vulneració del dret constitucional a la tutela judicial efectiva.

La Secció 4a de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil TRC Informàtica S.L. contra la sentència número 112/2024, de 16 de febrer, dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid i acorda retornar les actuacions a l'esmentada Secció i Sala perquè acordi la pràctica de la prova pericial en els termes proposats per la part actora en forma legal i, en conseqüència, dicti una nova sentència sobre la pretensió exercida, valorant en el seu conjunt tota la prova practicada.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació de la mercantil TCR Informàtica S.L., el 5 d'abril de 2019, va presentar el primer escrit de reclamació pels serveis i subministraments realitzats per a la instal·lació de cablejats per a la xarxa wifi d'assistència al personal del Ministeri de Defensa i, després de diverses comunicacions entre els departaments del citat Ministeri, es va acordar que la competència per resoldre

la reclamació corresponia a la Direcció General del Centre de Sistemes i Tecnologies de la Informació i les Comunicacions del Ministeri (CESTIC).

- La Intervenció General de Defensa va sol·licitar informe tècnic al CESTIC amb la finalitat de determinar l'import real dels treballs d'instal·lació dels punts de xarxa reclamats per l'empresa TCR Informàtica S.L., que, segons la Direcció General del Centre de Racionalització i Contractació del Ministeri, estarien fora dels treballs d'instal·lació de l'equipament dels contractes basats en l'Acord marc 10/2012.

La Intervenció va posar de manifest que, si d'aquest estudi tècnic es conclou l'existència de quantitats que han de ser satisfetes pel Ministeri, s'hauria d'instruir el corresponent expedient de despesa que, d'acord amb l'article 156 de la Llei general pressupostària, hauria d'eleva-se al Consell de Ministres per a la seva convalidació.

- El 27 de desembre de 2019, la citada mercantil va sol·licitar de forma definitiva el pagament de 4.358.478 euros pel subministrament de la instal·lació de cablejat de la xarxa wifi per al personal del Ministeri de Defensa, executat a la base aèria del Goloso i a 116 emplaçaments més.
- El CESTIC va emetre informe tècnic el 14 de febrer de 2020.
- A la vista d'això, i atès que la Intervenció General no tenia informació suficient, ja que es solapaven els treballs d'instal·lació del cablejat de la xarxa wifi i els treballs inclosos en l'acord marc, i tenint en compte que els treballs reclamats que estaven al marge de l'acord marc, segons informe tècnic, es va informar que l'abonament de les quantitats reclamades no podia ser objecte de l'inici d'un procediment de convalidació, sinó que s'hauria de valorar l'existència d'un acte o fet que fos objecte d'obligació per a la Hisenda pública i que, com a tal, s'hauria de seguir el procediment d'execució de despesa pública regulat a l'article 73 de la Llei general pressupostària.
- El secretari d'Estat de Defensa va acordar tramitar l'expedient per al reconeixement, si escau, de les obligacions que poguessin haver-se contret amb la societat reclamant.
- El director del Centre de Sistemes i Tecnologies de la Informació i les Comunicacions va dictar una resolució en data 31 de juliol de 2020 reconeixent parcialment la reclamació de l'empresa sol·licitant, per la qual li va reconèixer la quantitat de 2.070.132 euros pels treballs d'instal·lació de la xarxa wifi realitzats

durant els anys 2017 i 2018. Es va admetre que aquests treballs es van realitzar sense contracte, d'acord amb les instruccions donades pel CESTIC, sota la creença que estaven inclosos en l'acord marc de 2012.

La quantitat reconeguda de 2.070.137 euros corresponia a 1.710.853 euros pels treballs, més el 6 % de benefici industrial i el 21 % d'IVA.

- Davant aquesta resolució, l'empresa executora dels treballs d'instal·lació de la xarxa wifi va interposar recurs de reposició en no estar d'acord amb la quantitat reconeguda i considerar que la valoració del preu s'havia fet basant-se en els preus de l'acord marc, del qual estava exclòs, i que s'havien d'aplicar els preus de mercat.
- El recurs de reposició va ser desestimat per resolució de la Secretaria d'Estat de Defensa de 25 de març de 2021.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de la mercantil TCR Informàtica S.L. va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que, mitjançant sentència de 16 de febrer de 2024, va declarar la nul·litat de la resolució impugnada i va reconèixer el dret de la recurrent a percebre la quantitat econòmica sol·licitada o la que es derivés de la prova practicada, ja que el contrari suposaria un enriquiment injust per a l'Administració.

D'acord amb això, es va sol·licitar per la mercantil la pràctica d'una prova que va ser desestimada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid.

- Davant aquest acte desestimatori de la pràctica de les proves pertinents per fixar la quantia a abonar per la realització d'uns treballs de subministrament realitzats i rebuts per l'Administració, però executats sense contracte, al marge de la normativa de contractació, la representació processal de l'empresa que havia executat aquests treballs va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 7 de maig de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Declarar que les qüestions que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteixen en:
 - D'una banda, determinar si, en supòsits de prestació de serveis i subministraments a l'Administració que determinen el naixement de l'obligació de pagament d'acord amb la doctrina de l'enriquiment injust, la fixació del preu correspon a l'Administració per aplicació de la legislació de contractes del sector públic, o si s'ha de quantificar atenent a la prova obrant en l'expedient.
 - I, d'altra banda, si el dret fonamental a la tutela judicial efectiva permet que un òrgan jurisdiccional denegui una prova pericial proposada per la part recurrent i dicti sentència desestimatòria sobre la base de la prova obrant en les actuacions, que no ha estat desvirtuada mitjançant una prova pericial.
- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 35, 37 i 102 de la Llei de contractes del sector públic; l'article 24.1 de la Constitució espanyola i l'article 60.3 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La sentència resol les qüestions d'interès cassacional plantejades en els termes següents:

- Pel que fa a la primera qüestió, determina que, quan l'Administració actua al marge de la normativa contractual per, no obstant això, realitzar encàrrecs de subministrament i rebre'ls de conformitat, no pot després pretendre quantificar-los acudint a la normativa contractual, sinó que ho haurà de fer conforme a preus objectius de mercat i en funció de les proves existents en el procediment administratiu. En fase jurisdiccional s'haurà de tenir en consideració la prova obrant en actuacions.

A aquest efecte es remet a la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 24 de febrer de 2025, que assenyala que «com a regla general, la realització d'obres no previstes en el contracte i sense aprovació de cap modificat situa aquestes obres fora de l'àmbit de la normativa reguladora de la contractació, de manera que, sens perjudici que es formulin al·legacions relatives a la seva retribució i al possible meritament d'interessos de demora per evitar el resultat inacceptable d'un enriquiment injust, aquestes reclamacions no han de trobar empara ni cobertura en la legislació de contractes públics, normativa que les parts intervinents havien eludit i incomplet».

- Pel que fa a la segona qüestió, es resol en el sentit que «el dret a la prova, en connexió amb el dret a la tutela judicial efectiva, empara la part que va proposar en temps i forma una prova pericial tècnica justificant la necessitat de la seva pràctica, que va ser denegada sense justificació, malgrat el recurs de reposició interposat i sense que tampoc hagués estat practicada com a diligència final per l'òrgan judicial, quan la posterior sentència desestimària del recurs posi de manifest la rellevància d'aquella prova no practicada amb l'afirmació que la càrrega de la prova incumbia a la part actora».

Per tot això, una vegada resoltes les dues qüestions d'interès cassacional, aquesta sentència acorda retornar les actuacions a la Secció i Sala d'origen perquè acordi la pràctica de la prova pericial en els termes proposats per la part actora i dicti nova sentència, valorant en el seu conjunt tota la prova practicada.

7. [Sentència 571/2026](#), de 6 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència de 16 de febrer de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia referent a la quantia mínima per poder interposar **recurs especial en matèria de contractació**.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Sr. Obdulio contra la sentència de 16 de febrer de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, sentència que casa i anul·la en el seu pronunciament de desestimació del recurs contenciós administratiu interposat per la mateixa part davant la resolució de 17 de juny de 2021 adoptada pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, amb la finalitat de retornar les actuacions al TACRC a fi que doni resposta a totes les qüestions plantejades en l'esmentat recurs especial.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 24 de juliol de 2020 es publica a la Plataforma de Contractació del Sector Públic la licitació del procediment del «concurs de projectes per a la rehabilitació i adequació de la biblioteca i centre polivalent d'activitats culturals del cinema central Cartagena», incloent-hi les bases reguladores, entre les quals es troba la base 5.4, que literalment estableix que «d'acord amb l'article 183.4 de la LCSP, per al càlcul del valor estimat d'aquest concurs s'ha tingut en compte el valor estimat del contracte de serveis i dels premis als participants», fixant-se en 111.271 euros.

- Mitjançant Ordre de la Conselleria d'Educació i Cultura de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia de data 20 d'abril de 2021 es va declarar guanyadora del concurs de projectes l'entitat UTE Pedro Pitarch Alonso i Manuel Birgos Arquitectos S.L.P.
- Contra l'esmentada ordre, el Sr. Obdulio va interposar recurs especial en matèria de contractació, en data 12 de maig de 2021, davant el Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals; recurs que no va ser admès a tràmit mitjançant resolució del TACRC de 17 de juny de 2021, ja que es tractava d'un contracte de serveis amb un valor estimat de 24.793 euros i, per tant, molt inferior a la quantia mínima de 100.000 euros per interposar recursos especials en matèria de contractació, d'acord amb el que disposen els articles 55.c) i 44.1.a) de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.
- Contra aquesta resolució es va interposar recurs davant el Tribunal Territorial, que també va ser declarat inadmissible.
- Contra la resolució del TACRC, la representació processal del Sr. Obdulio va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, tant respecte de la resolució d'adjudicació del concurs de projectes com contra l'Ordre de la Conselleria de Cultura i Educació de la Comunitat Autònoma de Múrcia; recurs que també va ser inadmès per sentència de 16 de febrer de 2024.
- Contra la sentència del TSJ de Múrcia, la representació processal del Sr. Obdulio va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 12 de març de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar «si la inadmissió, per raó de la quantia, d'un recurs especial en matèria de contractació pública establert als articles 44 i següents de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, que va ser interposat contra l'Ordre mitjançant la qual es resolva un concurs, seguint les indicacions del peu de recurs de la resolució impugnada, ha de determinar la inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu interposat contra aquesta Ordre, limitant-se el recurs

contenciós administratiu únicament a l'acord d'inadmissió del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 44.1.a), 183.2.b) i 183.4 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, així com els articles 25.1, 46.1 i 69.c) de la LJCA en relació amb l'article 24 de la Constitució espanyola.

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts, arriba a la conclusió que el problema d'aquest procediment és haver errat en la fixació del valor estimat del concurs, ja que, per declarar la inadmissió tant del recurs especial en matèria de contractació com posteriorment del recurs contenciós administratiu, es va tenir en compte el valor estimat del contracte de serveis, és a dir, la quantitat de 24.793 euros, i no es va tenir en compte el valor estimat del concurs establert a les bases reguladores del mateix, fixat en 111.271 euros, que supera clarament el límit de 100.000 euros exigint en els contractes de serveis per poder ser objecte de recurs especial en matèria de contractació.

Per tot això, aquesta sentència resol estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Sr. Obdulio contra la sentència de 16 de febrer de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia, sentència que casa i anul·la en el seu pronunciament de desestimació del recurs contenciós administratiu interposat per la mateixa part contra la resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals de 17 de juny de 2021, als efectes de retornar les actuacions al TACRC a fi que doni resposta a totes les qüestions plantejades en el recurs especial esmentat.

8. [Sentència 573/2026](#), de 6 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la mercantil contractista d'un contracte de gestió de serveis davant la sentència de 4 d'abril de 2024 dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en considerar que, **un cop extingit un contracte de gestió de serveis per transcurs del temps, l'Administració contractant pot imposar unilateralment al contractista la continuació de la prestació del servei**, si així s'havia establert en una clàusula prevista en el contracte, amb l'obligació de la part contractant de traslladar els criteris de revisió de preus previstos en els plecs de condicions del contracte finalitzat i l'abonament d'aquells.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda:

- Estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil AIR LIQUIDE HEALTHCARE ESPAÑA S.L. contra la sentència dictada, en data 4 d'abril de 2024, per la Secció de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que casa i anul·la.
- Estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per l'esmentada mercantil contra la Resolució de 20 d'octubre de 2021 del viceconseller d'Assistència Sanitària i Salut Pública, dependent de la Conselleria de Sanitat de la Comunitat Autònoma de Madrid.
- Així mateix, reconeix a la mercantil AIR LIQUIDE HEALTHCARE ESPAÑA S.L. el dret que se li aboni la quantitat que es fixi en execució de sentència corresponent a la revisió de preus d'acord amb la fórmula prevista a l'annex 1 del Plec de clàusules administratives particulars, en concepte de revisió de tarifes, pel període comprès entre l'1 de juliol de 2019 fins al 30 de juny de 2022, més els interessos legalment meritats.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La mercantil AIR LIQUIDE HEALTHCARE ESPAÑA S.L. va resultar adjudicatària l'any 2011 del contracte de gestió de serveis de «teràpies respiratòries domiciliàries i altres tècniques de ventilació en l'àmbit de la Comunitat de Madrid». Aquest contracte tenia una durada inicial de 4 anys, ampliable mitjançant pròrroga fins a 6 anys.
- Un cop transcorregut el termini inicial i la pròrroga, el director general de coordinació d'assistència sanitària del Servicio Madrileño de Salud, fent ús de la clàusula 22 del PCAP, va indicar a la contractista l'obligació de continuar prestant el servei en les mateixes condicions fins a l'adjudicació del nou contracte de gestió de serveis.
- Un cop notificada la pròrroga, la representació processal de la contractista va presentar una sol·licitud de revisió de preus per l'atenció prestada a cada pacient durant el període en què es prorrogava el servei fins a la finalització del contracte.
- Aquesta sol·licitud va ser desestimada per resolució de 20 d'octubre de 2021 del viceconseller d'Assistència Sanitària i Salut Pública, dependent de la Conselleria de Sanitat de la Comunitat Autònoma de Madrid.
- Contra aquesta resolució desestimatòria, la representació processal de l'entitat contractada va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció

Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que el va desestimar mitjançant sentència de 4 d'abril de 2024.

- Davant la desestimació del recurs contenciós administratiu per part de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de data 4 d'abril de 2024, la representació processal de la societat AIR LIQUIDE HEALTHCARE ESPAÑA S.L. va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 9 d'abril de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si durant el període de continuïtat en la prestació d'un servei imposat unilateralment al contractista per part de l'òrgan de contractació en les mateixes condicions existents, un cop extingit el contracte administratiu del qual deriva, per a l'abonament dels serveis prestats procedeix traslladar íntegrament el règim econòmic previst en els plecs que regien el contracte finalitzat, incloent-hi el relatiu a la revisió de les tarifes».
 - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 87, apartats 1 i 4, i l'article 89 del Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic (actualment, l'article 102.1 i 6 i l'article 103 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic).

La sentència, després d'analitzar les al·legacions i els fonaments de dret de les parts, així com la interpretació dels articles anteriorment ressenyats, resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit següent:

«Quan, extingit un contracte administratiu de gestió de serveis per transcurs del temps, l'Administració imposa unilateralment al contractista la continuació d'aquesta prestació per aplicació d'una clàusula prevista en el mateix contracte, s'han de traslladar els criteris de revisió de preus previstos en els plecs que regien el contracte finalitzat per a l'abonament d'aquests serveis».

A més, la sentència afegeix que el contrari suposaria un desequilibri en les obligacions i drets de les parts i un enriquiment injust per part de l'Administració.

Per tot això, en la seva decisió estima el recurs interposat per la representació processal de la contractista davant la sentència de 4 d'abril de 2024 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.

9. [Sentència 582/2026](#), d'11 de maig, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia contra la sentència de 17 d'octubre de 2023 de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia i per la qual s'estableix la doctrina jurisprudencial conforme a la qual, en cas d'un procediment **d'expropiació forçosa per ministeri de llei**, l'inici del qual es sol·licita sobre la base d'un Pla general que el legitima, aquest queda anul·lat després de declarar-se la nul·litat del citat planejament urbanístic per sentència judicial ferma.

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem va acordar: d'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Junta d'Andalusia davant la sentència de 17 d'octubre de 2023 dictada per la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que casa i anul·la; i, d'altra banda, declarar acabat el recurs contenciós administratiu interposat pels propietaris de la finca objecte d'expropiació per ministeri de llei presentat contra l'acord adoptat per la Junta de Govern de l'Ajuntament del Puerto de Santa María que va denegar la sol·licitud d'expropiació forçosa i la fixació del just preu d'una determinada finca de la seva propietat.

Així mateix, fixa com a doctrina jurisprudencial que, en els procediments d'expropiació forçosa per ministeri de llei, l'inici dels quals es sol·licita sobre la base d'un determinat Pla general que el legitima, aquest queda anul·lat després de declarar-se nul·l'esmentat instrument urbanístic per sentència judicial ferma, la qual cosa comporta la pèrdua sobrevinguda de l'objecte del procés.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Els Srs. Pedro Antonio, Pablo Jesús, Agapito, Alexis i Enma, propietaris d'una finca situada al terme municipal del Puerto de Santa María, van sol·licitar a l'Ajuntament del Puerto de Santa María l'expropiació forçosa per ministeri de llei de la citada finca.

- La Junta de Govern de l'esmentat Ajuntament, mitjançant acord de 25 de juny de 2020, va acordar desestimar aquesta sol·licitud, davant la qual cosa els propietaris van interposar recurs de reposició que també va ser desestimat expressament per acord de la Junta de Govern de data 24 de setembre de 2020.
- Contra els acords de la Junta de Govern de l'Ajuntament del Puerto de Santa María, els propietaris van interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Cadis, que va desestimar el recurs mitjançant sentència de data 23 de desembre de 2023.
- Contra aquesta sentència desestimària, els interessats van interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, mitjançant sentència de 17 d'octubre de 2023, va estimar el recurs, anul·lant els acords de la Junta de Govern de l'Ajuntament del Puerto de Santa María i va declarar iniciat el procediment d'expropiació forçosa per ministeri de llei de l'esmentada finca.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, atès que prèviament s'havia declarat nul de ple dret el Pla general d'ordenació de l'Ajuntament del Puerto de Santa María, en què es basava la sol·licitud d'expropiació forçosa per ministeri de llei de la citada finca.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de data 25 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si un procediment d'expropiació forçosa ope legis d'una finca, l'inici del qual es sol·licita sobre la base d'un determinat Pla general, queda anul·lat després de declarar-se nul aquest instrument urbanístic per pèrdua sobrevinguda de l'objecte o, per contra, si pot continuar la seva tramitació a l'empara del planejament anterior quan la finca apareix amb la mateixa qualificació urbanística».
 - Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 69 del Reial decret 1346/1976, de 9 d'abril, pel qual

s'aprova el text refós de la Llei sobre el règim del sòl i ordenació urbana, així com les sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 15 de setembre de 2015, 29 de gener de 2013, 29 de juny de 2007 i 27 de març de 2001.

Aquesta sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts, conclou estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i fixant com a doctrina jurisprudencial que:

«Un procediment d'expropiació forçosa per ministeri de llei, l'inici del qual es sol·licita sobre la base d'un Pla general que el legitima, queda anul·lat després de declarar-se nul aquest planejament urbanístic per sentència judicial ferma, la qual cosa comporta la pèrdua sobrevinguda de l'objecte del procés».

Dit d'una altra manera, en aquests supòsits, la declaració de nul·litat del Pla general en què es basa la sol·licitud d'expropiació forçosa per ministeri de llei comporta la declaració de nul·litat dels actes administratius posteriors que es dictin en execució del mateix i provoca la pèrdua sobrevinguda de l'objecte en els processos judicials, fins i tot en el cas que, com l'actual, la qualificació urbanística de la finca la expropiació forçosa ope legis de la qual es va sol·licitar tingui la mateixa qualificació urbanística en el planejament urbanístic anterior.

10. [Sentència 585/2026](#), d'11 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya contra la sentència de 26 de febrer de 2024 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb els plecs de licitació del contracte de serveis de redacció de projectes d'obres, projecte d'execució, direcció d'obres i coordinació de seguretat i salut i control de qualitat de les obres de construcció d'un nou pavelló i ampliació del recinte Fira de Barcelona Gran Via, i fixa com a doctrina jurisprudencial que, en matèria de **legislació bàsica sobre contractes administratius**, la regulació autonòmica sobre concurs de projectes regulada a l'article 12 de la Llei catalana 12/2017, de 6 de juliol, d'arquitectura, ha estat desplaçada per la normativa bàsica estatal continguda a l'article 183 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va interposar recurs especial en matèria de contractació contra l'aprovació dels plecs de clàusules administratives particulars que havien de regir la licitació del contracte de serveis per a la

redacció del projecte d'obres, projecte d'execució, direcció d'obres i coordinació de la seguretat i salut i control de qualitat de les obres de construcció d'un nou pavelló i ampliació del recinte Fira de Barcelona Gran Via davant el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, que va ser inadmesa per falta de legitimació mitjançant resolució de 2 de febrer de 2022.

- Contra aquesta resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, la representació processal del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que mitjançant sentència de 26 de febrer de 2024 el va estimar parcialment, en el sentit de declarar la legitimació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya per interposar el recurs contenciós administratiu i desestimar el recurs pel que fa al fons, confirmant que els plecs de la citada licitació s'ajustaven a dret.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Col·legi d'Arquitectes va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

En aquest recurs va comparèixer com a part codemandada la societat Fira 2000 S.A.

- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de data 26 de febrer de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si, a la vista de la jurisprudència del Tribunal Constitucional en matèria de legislació bàsica, la regulació autonòmica del concurs de projectes continguda a l'article 12 de la Llei catalana 12/2017, de 6 de juliol, d'arquitectura, ha estat desplaçada per la normativa estatal bàsica continguda a l'article 183 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic».

- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 12 de la Llei catalana 12/2017, de 6 de juliol, d'arquitectura, i l'article 183 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, després d'analitzar les al·legacions de les parts i especialment els articles esmentats, així com la doctrina del Tribunal Constitucional, continguda principalment a la STC 102/2016, de 25 de maig, a la STC 116/2016, de 20 de juny i a la STC 127/2016, de 7 de juliol, sobre la legislació bàsica de l'Estat en general i en matèria de contractació en particular, resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que:

«En matèria de legislació bàsica sobre contractes administratius, la regulació autonòmica del concurs de projectes continguda a l'article 12 de la Llei catalana 12/2017, de 6 de juliol, d'arquitectura, ha estat desplaçada per la normativa bàsica estatal continguda a l'article 183 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic».

Per tot això, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal del Col·legi d'Arquitectes contra la sentència de 26 de febrer de 2024 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sentència que confirma íntegrament.

11. [Sentència 613/2026](#), de 18 de maig, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de diversos particulars contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 29 de gener de 2024, relativa a la proposta d'un Pla especial per a la instal·lació d'energia fotovoltaica, i per la qual es fixa la doctrina jurisprudencial conforme a la qual **la proposta d'un Pla especial per a la instal·lació fotovoltaica no és una ordenació de transformació urbanística ni edificatòria**, en els termes establerts a l'article 7 del TRLSRU, i, per tant, pot ser instada i tramitada a instància de particulars no propietaris.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Sr. Héctor i d'altres particulars va presentar recurs contenciós administratiu contra la Resolució de l'Ajuntament de Meco, de 30 de setembre de 2022, per la qual es va acordar l'aprovació definitiva del «Pla especial per a la implantació d'una central solar fotovoltaica a Meco» sobre uns terrenys de 40 parcel·les rústiques destinades a la labor de regadiu.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en sentència de 29 de gener de 2024, va desestimar el recurs.

- Contra aquesta sentència desestimatòria, els interessats van interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de març de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si l'ordenació proposada en un Pla urbanístic per a la implantació d'una instal·lació d'una central d'energia fotovoltaica constitueix una ordenació de transformació urbanística i si pot ser instada i tramitada a instància de particulars no propietaris o si només ho pot ser a instància de les administracions públiques o dels propietaris, en funció del que determina la legislació urbanística autonòmica».

- Fixar que les normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació són els articles 8.1 en relació amb els articles 7 i 13.2 del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana.

El Tribunal Suprem, després d'analitzar les al·legacions de les parts i, principalment, el contingut de l'article 7 del text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada en el sentit que:

«L'ordenació proposada per un Pla especial per a la instal·lació d'energia fotovoltaica no és una ordenació d'actuació de transformació urbanística ni edificatòria, en els termes de l'article 7 del TRLSRU, i pot ser instada i tramitada a instància de particulars no propietaris».

Per tot això, resol desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de diversos particulars contra la sentència de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de data 29 de gener de 2024.

12. [Sentència 628/2026](#), de 21 de maig, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'acorda que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació

processal de l'Ajuntament de Sagunt contra la sentència de 29 de setembre de 2023 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i es fixa la doctrina jurisprudencial conforme a la qual **l'eficàcia d'una llicència d'obres concedida per un ajuntament per a la realització d'una edificació no pot sobrepassar el límit del terme municipal d'aquest ajuntament** i, per tant, les potestats administratives referides al restabliment de la legalitat urbanística només poden afectar les edificacions situades dins del seu terme municipal sense poder estendre's al terme municipal veí.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil «Inmuebles Germanells S.L.» va interposar recurs contenciós administratiu contra l'acord de l'Ajuntament de Sagunt (València), de data 9 de gener de 2020, sobre un procediment de restauració de la legalitat urbanística, pel qual s'ordenava a aquesta societat, en qualitat de propietària, la demolició de les obres il·legals dutes a terme en una parcel·la situada a Sagunt, ja que mancaven de la preceptiva llicència municipal.
- El recurs contenciós administratiu va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de València, que el va estimar per sentència de 7 de setembre de 2021, declarant nul de ple dret l'acord municipal recorregut.
- Contra aquesta sentència estimatòria, la representació processal de l'Ajuntament de Sagunt va interposar recurs d'apel·lació, que va ser substanciat per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que el va desestimar per sentència de 29 de setembre de 2023, en considerar: d'una banda, que, d'acord amb les dades del Cadastre, la finca on es troben situades les edificacions que es pretenen enderrocar per manca de llicència municipal pertany al terme municipal de Puçol, que és on s'abonen els rebuts de l'IBI; i, d'altra banda, que l'Ajuntament de Puçol va concedir en el seu moment llicència urbanística per a la construcció de les edificacions a què es refereix l'acord de l'Ajuntament de Sagunt recorregut.
- Contra aquesta sentència desestimària, la representació processal de l'Ajuntament de Sagunt va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 21 de desembre de 2023, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«L'àmbit territorial d'eficàcia de les llicències d'obres concedides per un ajuntament per aixecar una construcció en una parcel·la la superfície de la qual es troba entre la línia divisòria de dos termes municipals, així com la competència per a l'exercici de la potestat de protecció de la legalitat urbanística per part de l'altre ajuntament veí».

- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 12.1, 21.1.g) i 25.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, i els articles 11.3 i 12 del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, sens perjudici que la sentència s'hagi d'estendre a altres preceptes si així ho exigeix el debat final del procés (ex article 90.4 de la LJCA).

La Secció Cinquena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, després d'analitzar les al·legacions de les parts, conclou:

- Que en aquest cas la parcel·la està situada en el terme municipal de Puçol, tal com ha quedat acreditat en el procediment, i, per tant, no ens trobem davant d'una edificació situada en una parcel·la la superfície de la qual correspon a dos termes municipals veïns.
- Resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit següent:

«L'àmbit territorial de l'eficàcia d'una llicència d'obres concedida per un ajuntament per a la realització d'una edificació no pot sobrepassar la delimitació del territori d'aquest ajuntament i, per tant, les potestats de restabliment de la legalitat urbanística només poden afectar aquesta edificació dins del seu terme municipal, sense poder estendre's al terme municipal del municipi veí».

Atenent que en aquest cas l'edificació que es pretenia enderrocar està inclosa en el terme municipal de Puçol i que comptava amb la corresponent llicència municipal, la decisió de la sentència és declarar que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació

Àrea de Presidència
Secretaria General

processal de l'Ajuntament de Sagunt contra la sentència de 29 de setembre de 2023 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.